

Erhvervelse af Forsørgelsesret. Det vil desuden vistnok medføre, at Byrden som Regel bliver taget fra Fødselskommunen og lagt over paa Opholdskommunen, og jeg er ikke nogen Ynder af et saadant Princip. Jeg ønsker ikke, at Reglen bliver gjort til Undtagelse, og at den Byrde, som jeg mener, at Fødselskommunen bør have, skal som Regel overføres paa Opholdskommunen. Dertil kommer saa, hvad jeg vil anse for det Uheldigste, at det efter min Opfattelse vil medføre, at det Udgiftssystem, som den ærede Forslagsstiller talte om, og som han mente, for en Del vilde blive trængt til Side, naar man satte dette korte Aaremaal, tvertimod vilde blive anvendt i forstærket Grad. Jeg kan ganske vist ikke, ligesaa lidt som nogen af de andre Talere, der have havt Ordet, billige, at Sogneraadene søge at trænge saadanne Arbejdere bort fra Kommunen, som overhovedet kunne siges at være dygtige, for derved at slippe for en Forsørgelsesbyrde, men deri er jeg enig med det ærede Medlem fra Frederikshavn (Nyholt), at det vistnok fremdeles vil blive Tilfældet. Han gik ud fra, at da Menneskene ikke ere saa gode, som de burde være, vilde Kommuneraadene vistnok fremdeles søge at manøvrere saa Mange ud af Kommunen som muligt af dem, de mene kunde komme til at ligge Kommunen til Byrde. Jeg er, som sagt, en Modstander af denne Bestemmelse om de 2 Aar. Skulde vi endelig bort fra de nuværende 5 Aar, hvilket jeg forøvrigt ikke har Noget imod, vil jeg for mit Bedkommende foretrække 10 Aar for 2 Aar. Jeg anerkjender, at der kan være delte Meninger om dette Spørgsmaal, man kan se det fra forskellige Sider. Men jeg kan nu engang ikke se det paa anden Maade end saaledes: at skulle vi ned til de 2 Aar, vil det komme til at gaa ud over den arbejdende Klasse. Arbejderne ville i de fleste Tilfælde faae Vanskelighed ved at opnaa 2 Aars Ophold, i alt Fald vil det være saaledes paa mange Steder, idet jeg tror, at det uheldige System, der undertiden anvendes for at forhindre Folk fra at faae Forsørgelsesret, oftere vil blive brugt, naar vi gaa til den kortere Grændse, end naar vi have en rigeligere. Det er Grunden til, at jeg ikke finder, at en saadan Bestemmelse er heldig, og til, at jeg vil stemme imod de 2 Aar. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Punkt, naaget der maaske kunde være mere at bemærke herved; jeg tror, at jeg her klart har angivet min Stilling hertil. Hvad angaar 3die Kapitel, der angaar Forsørgelsesmaaden, da tiltaler Bestemmelsen i § 28 mig overordentlig meget. Jeg finder det nemlig baade human og

rigtigt overfor Fattige, at disse kunne forjorges ved Understøttelse i Hjemmet, eller ved anbringelse i Pleie hos Private, eller ved Optagelse i Forsørgelses- eller Arbejdsanstalter; men derimod finder jeg det overordentlig uheldigt, hvad der ofte nu sker, at de Fattige maa gaa paa Omgang til Forsørgelse eller ligefrem blive bortliciterede. Denne Bortlicitering af mindre Bemidlede anser jeg for overordentlig stødende, og jeg haaber, at vi, enten vi faae en ny Fattiglov eller ikke, dog maa komme bort fra dette. Jeg synes, at det er meget stødende, naar man ser Beskjendtgørelser fra Kommunen om Bortlicitering af Fattige, og derfor sætter jeg, som sagt, overordentlig Pris paa Bestemmelsen i § 28. Tilgeledes billiger jeg fuldstændig Bestemmelsen i § 30, at gamle, svagelige og stikkelige Fattige eller Børn ikke bør være sammen med dovne og drifvældige Individier i Forsørgelsesanstalterne. Jeg antager nemlig, at Børn, der anbringes sammen med saadanne Personer, selvfølgelig staa i megen Fare for at blive demoraliserede, derom kan der ikke være Tvivl. Børn, som skulle leve blandt saadanne Mennesker og se paa alt det Sørgelege, der foregaar, maa selvfølgelig staa Fare for at blive ødelagte netop i den unge Alder. Derfor anser jeg denne Bestemmelse for at være af overordentlig Bigtighed, og jeg billiger den fuldstændig. Derimod forekommer Bestemmelserne i § 32 mig noget strænge, nemlig at den Fattige, der betler, strax skal enten kastes ind i en Evangs-Arbejdsanstalt, eller ogsaa have Vand- og Brød-Straf. Jeg ønsker ikke Betleri, jeg vil helst have, at det skal undgaa, men det forekommer mig dog, at det er en uforholdsmæssig streng Straf at paalægge et fattigt Menneske, fordi han eller hun en enkelt Gang betler. Jeg er, som sagt, enig i, at man saavidt muligt bør undgaa Betleri, men det forekommer mig, at man maatte kunne finde en læmpligere Bestemmelse, og at der vel kan være Grund til i Gjentagelsestilfælde at gribe til saadanne Forholdsregler, men jeg kan ikke være med til at billige, at man, blot fordi en Fattig gaar omkring og beder om Bidt, strax skal gribe til saa overordentlig strænge Forholdsregler, som jeg synes passer, om ikke just for Forbrydere, saa dog for Individier, som ikke ere til at komme ud af det med i Samfundet § Kapitel VII: Almindelige Bestemmelser, er foreskrevet, at Amtsraadet har for Amtsrepartitionsfondens Regning at indrette og drive Amtsarbejdsanstalter, og at der inden 5 Aars Forløb i hver Amtsraadskreds skal være mindst een saadan Anstalt, som derhos, forsaavidt der ikke i Kredsen eller i en af de til samme grændjende Njæbstæder fore-